

ÖMER MUHTAR'LA KARŞILAŞMAM

Muhammed ESED

Mekke'ye Giden Yol, Sayfa: 434-436

Onu karşılamak için yürüdüm ve uzattığı nasırlı eli sıktım;

- «**Hoşgeldin, oğlum**» dedi ve bunu söylerken keskin bakışlarıyla, her gün tehlikeyle burun buruna yaşayan bir insanın araştırıcı bakışlarıyla yüzüme baktı. Seydi Ömer, kendisine Seyyid Ahmed'den getirdiğim mektubu ateşin ölgün ışığında okumaya başladı. Onu dikkatle okuduktan sonra katladı ve geleneğe uyarak saygısını belirtmek üzere başına koydu. Sonra gülümseyerek bana dönüp:

- «**Allah uzun ömürler versin ona, Seyyid Ahmed hakkımızda iyi şeyler yazıyor. Bize yardıma hazırmışsınız. Fakat bilmiyorum ki, bize kerem sahibi o kudretli Allah'tan başka kimsenin yardımı ulaşabilir mi bundan böyle? Gerçekten biz artık bize verilen vadenin sonuna geldik gibi...**»

- «**Fakat yine de Seyyid Ahmed'in düşündüğü bu plan, mücadele için yeni bir başlangıç olamaz mı? Eğer yeterli destek sağlanır ve Kufra bundan sonra harekâtın merkezi olarak kullanılırsa, İtalyanlar durdurulabilir belki de.**» Seydi Ömer, şimdiye kadar hiç kimsede rastlamadığım acı ve ümitsiz bir tebessümle:

- «**Kufra...?**» dedi, «**Kufra, iki hafta önce İtalyanların eline geçti...**» Donup kalmıştım. Seyyid Ahmed ile üzerinde aylarca durduğumuz plan, Kufra'nın mücadelenin yeni atılımı için emin bir üs olabileceği fikrine dayanıyordu oysa. Kufra da elden çıktıktan sonra mücahidlerin elinde kala kala korunmasız Cebel Ahdar kalıyordu ki, burası da İtalyanların gittikçe sıklaşan kontrol ve gözetimleri altında, her gün adım adım elden çıkıyor; geri dönülmez bir biçimde çember giderek daralıyordu.

- «**Kufra nasıl düştü?**» Ömer Muhtar, yorgun bir hareketle adamlarından birini yanına çağırıyor:

- «**Hikâyeyi o anlatsın size... Kufra' katliamından kurtulan bir kaç kişiden biridir kendisi. Daha dün geldi benim yanıma.**» Kufra'dan gelen adam, bornozunun eteklerini toplayarak önümde bağdaş kurup oturdu. Ağır ağır konuşuyordu; sesinde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Zayıf, kavruk yüzü şahit olduğu vahşetin aynası gibiydi:

- «Üç ayrı yönden, üç ayrı birlikle üzerimize saldırdılar, tanklar ve ağır toplarla... Uçaklar alçaktan uçuyor, evleri, camileri, hurmalıkları bombalıyorlardı. Eli silah tutan sadece bir kaç yüz kişiydik biz. Geri kalan kadın, çocuk ve yaşlı insanlardı. Şehri ev ev, sokak sokak savunmaya çalıştık; ama onlar o kadar güçlüydüler ki, sonunda El-Havari köyünde kısılıp kaldık. Tüfeklerimiz tanklara, zırhlı kamyonlara kâr etmiyordu. Onun için bizi ezip geçmeleri fazla vakit almadı, ancak bir kaçımız kurtulabildik. Ben kendimi hurmalıklara atıp, İtalyan

hatlarını aşmak için fırsat kolladım. Orada yüzükoyun uzanmış yatarken İtalyan askerlerinin kirlettiği kadınların çığlıklarını duymamak için kulaklarımı kapatıyordum. Ertesi sabah yaşlı bir kadın bana ekmek ve su getirdi. Aynı kadın bana, İtalyan generalinin sağ kalan halkı Seyyid Muhammed el-Mehdi'nin kabri başında topladığını ve onların gözleri önünde Kur'an'ı Kerim'i paramparça edip ayaklarının altında çiğneyerek: **'Haydi, çağırın da bedevi Peygamberiniz yardımınıza gelsin!'** diye bağırdığını anlattı. Sonra aynı general vahadaki bütün hurma ağaçlarının kesilmesini, kuyuların doldurulmasını ve Seyyid Ahmed kütüphanesinin yakılmasını emretmiş. Ertesi gün de şehrin ileri gelen âlimlerinden birkaçını bir uçağa bindirmişler ve uçak havalandıktan sonra aşağı atmışlar. İkinci gece saklandığım yerden yine kadın çığlıkları ve askerlerin kahkahaları arasında tüfek patlamaları işittim. Gece yarısına kadar sürdü bu; kirlettikleri kadınları katlediyorlardı. Gece karanlığında sürünerek saklandığım yerden çıktım ve çölün yolunu tuttum. Bir süre gittikten sonra yolda başıboş bir deve buldum ve ona binip buraya geldim...» Kufralı adam korkunç hikâyesini bitirince Ömer Muhtar, nezaketle beni kendisine doğru çekti ve tekrarladı:

- «**Sen de görüyorsun ya evlât, gerçekten biz artık bize tanınan vadenin sonuna gelmişiz.**» Ve gözlerime bakarak içimden geçenleri okurmuşçasına ekledi:

- «**Savaşıyoruz; çünkü düşmanı bu topraklardan söküp atmaya, ya da bu uğurda ölünceye kadar imanımız ve özgürlüğümüz için savaşmak zorundayız. Başka yolu yok. Allah'a aitiz ve ona döneceğiz. Kadınlarımızı, çocuklarımızı Mısır'a gönderdik ki, Cenabı Allah bizi ölüme çağırdığı zaman arkamıza dönüp bakmayalım.**» Karanlık göğün bir yerinden boğuk bir motor sesi işitildi. Ömer Muhtar'ın adamlarından biri hemen davranıp ateşin üzerinde kum attı. Ay ışığıyla hafifçe ağaran bulutların orada belli belirsiz bir uçak kartı görüldü ve gittikçe alçalan bir uçuşla üzerimizden geçerek, doğuya doğru uzaklaştı.

- «**Ama henüz imkân varken**» diye atıldım, «**sen ve mücahidler Mısır'a geçseniz daha iyi olmaz mı? Çünkü Mısır'daki Sireneykahlı mültecileri bir araya toplayıp daha etkili bir kuvvet oluşturmanız da pekâlâ mümkün. Bu mücadeleye halkın kendini toparlaması için bir süre ara verilebilir ve verilmelidir de... Ve eminim ki, Mısır'da İngilizler, İtalyanların böyle koltuklarının dibinde güçlü bir durumda olmalarını istemezler ve Allah bilir ya; onları düşman olarak görmediğinize inandırdığımız takdirde belki Mısır'da yapacağınız hazırlık çalışmalarına da göz yumabilirler.**»

- «**Yo, evlât, yo, bunun için artık çok geç. İngilizlere gelince, onlar Mısır halkına da ışık tutabilecek bir bağımsızlık kavgasının Libya'da zaferle bitmesine asla göz yummak istemezler. Bizim için parmaklarını oynatmaz İngilizler. İtalyanlar ise artık bu işi bitirmeye ve gelecekteki bütün mukavemet imkânlarını şimdiden yok etmeye kararlılar. Ben ve adamlarım tutup Mısır'a gidecek olsak bir daha buralara dönemeyiz. Öyleyse, halkımı nasıl terk ederim, Allah'ın düşmanları onların canına okurken nasıl başsız bırakırım onları?»**